

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atra ssats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger. 2'50.

ELS QUE SE 'N VAN Y 'LS QUE 'S QUEDAN

—Adeu, fill meu, torna aviat y ab gloria.

—Desenganyarse; aixó de Cuba vol temps, soldats y diners.

UNA AUTORITAT Y UN RECORT

RA d' esperar qu' en Pi y Margall diria alguna cosa sobre 'l meeting del alma de la Revolució, y en efecte acaba de parlar desde las columnas de *El nuevo régimen* ab suma claretat, concisió y eloqüencia. «Com era de preveure—diu—lo partit ha optat en uns pòbles per la lluyta legal y en altres pel retraiment. S' han celebrat meetings en un y altre sentit, y en ttos han parlat ab més ó menos passió brillants oradors. A n' el de Barcelona es ahont mes s' ha extremat la nota abstencionista.

»Arbitre es cada federal de opinar com vulga; PERO Á NOSALTRES NO 'NS CONVENCEN LOS SEUS RAHONAMENTS. Per de prompte no han convenut ni tan sols als catalans, ja que á Catalunya es ahont més pobles han lluytat y obtingut majors triunfos, sense que valga á dir que no arribaren las peroracions á oídos de nostres correligionaris ans d' obrirse 'ls Colegis, perque las opinions allí sustentadas se las havia formulat y sustentat feya ja temps en articles y periódichs. *Nosaltres prescindint del exámen del retraiment, sobre l qual tenim concretament formulat lo que sentim, no podem persuadirnos á que per aquest camí no 's dificulti aqueixa mateixa unió per la qual se fan tan calurosos esforços.*»

Reconeix lo Sr. Pi y Margall que la unió ja es difícil de lograr sense que cap partit plegui la seva bandera; pero mes encare si 's diu que pel mer fet de realisarla ha de renunciar tothom á las vias legals y abandonar lo Parlament y las corporacions populars, aixís tardi en venir mesos ó anys l' acció revolucionaria.

»Baix aquesta condició—afegeix—tenim per segur que l' unió no arribará á realisarse may, perque no tots los republicans han d' estar disposats á deixar lo que tinguen per lo que busquem, y á més lo simple retraiment dista molt de haver guanyat la majoria dels republicans.

»Repetidas vegadas hem dit que apenas se concebeix un pensament de unió sense anar á caure en majors discordias. Si alguna proba 'ns faltés ens la daría aqueix mateix meeting de Barcelona, quals opinions si arribessin á creixer y difundirse multiplicarian de segur las diferencias entre 'ls republicans, ja que llavors n' hi hauria sobre 'ls graus y 'ls límits del mateix retraiment. Si ab sinceritat se busca la unió, se deu, á judici nostre, proposarla sense condicions, sobre tot sense condicions que ja per endavant portin dividits los ánimos dintre de cada parcialitat. *Es rara manera de buscar la concordia la de imaginar medís que no poden menos de dificultarla.*»

Aquesta observació es justissima. Cada vegada que las correns de unió tendeixen á convergir, se ofereix lo mateix fenomen: no faltan may en tals circumstancies animetas piadosas que sembran á tort ó á dret, de qualsevol manera, vinga ó no vinga á pel, lo desgabell y la discordia. ¿Y qui s' aprofita de aquestes maniobras? Los partits monárquichs.

En Pi y Margall, termina aixís son sustanciós article:

«Si 's vol la unió de veras, déixinse á un costat las qüestions de procediment. La unió, una vegada feta, escullirá 'ls camíns que al seu entendre conduheixin millor als fins á que s' aspira. Proponer procediments exclusius ja avants de que la unió 's verifiqui, es, com vulgarment se diu, voler que tots los partits passin per las forcas caudinas que uns homes mes ó menos celosos, mes ó menos intelijents, aixequin. *Res de condicions; molt menos la del absolut retraiment.*»

No sabem qu' es lo que respondrán á aquestas observacions tan justas, certeras y atinadas los autors de las peroratas revolucionarias fetas avuy fá quinze dias ab lo competent permís de las autoritats conservadoras. Tal vegada 'l Sr. Vallés y Ribot, en nom del alma de la Revolució, fulmini una excomunió en tota regla contra 'l Sr. Pi y Margall. Tal vegada 'l periódich *Gil Blas* afirmi que al defensar los procediments legals, lo Sr. Pi y Margall busca únicament que 'ls monárquichs l' encasilin. Perque ells las gastan aixís.

Pero fassin lo que vulgan, lo que no realisarán ells may es la revolució tan decantada y ni tan sols armarán un trist motí que justifiqui las sévas preferencias. Per espay de mes de vint anys vá bregar

ab ardiment y constancia per fer la revolució un home de las energias, de la significació, de la forsa y del prestigi revolucionari de 'n Ruiz Zorrilla, y lo que no vá conseguir l' ilustre ex-desterrat de Paris ja de alcansarho aquesta faramalla alborotadora, indisciplinada, de conviccions duptosas y de sinceritat nula?

Ja ho deyam la senmana passada: esperém sentats.

Pero no: no es lícit sentarse quan alts debers reclaman lo nostre esfor. En tot cas qui 's sentará serán ells, per poch que considerin que ja no 'ls queda res mes que fer. Feyna sumament descansada es la de practicar lo retrahiment; feyna en extrem lleujera es la de predicar la revolució y quedarse esperant á que vinga.

Per la nostra part proposarém pel contrari, que totas las fraccions republicanas dotadas de sentit práctic se concentrin fins á confondre 'ls séus esforços en una acció comú: proposarém que 's procedeixi avuy com se vá procedir al any 72, en vigílias de la proclamació de la República espanyola, que vá venir á despit de las intemperancias dels intransijents, perque 'l Directori del partit feya cas omís d' ells en absolut.

També llavoras, los antecessors dels actuals revolucionaris «con el competente permís de la autoridat» tronavan y llamegavan contra 'ls que acudian una y altra vegada á las urnas batentse ab los monárquichs que no eran menos trampistas que ara; també llavoras deyan que l' acció parlamentaria no servia per res; també llavoras suposavan que 'l camí de la legalitat era 'l més llarch, el més penós, el més inútil y 'l més propici al sosteniment perdurable de las institucions monárquicas.

Los successos parlamentaris del 11 de febrer van deixarlos ab un pam de nas; pero aixó sí, de la mateixa manera que durant la campanya varen perturbar l' acció dels bons, dels leals, dels sensats, dels que no tenian més passió que 'l triunfo de la causa republicana, una vegada conseguit lo triunfo, constants ab las sévas demoleadoras passions, varen ser la causa determinant de la seva ruina.

No 's necessita ser molt vell ni tenir una gran experiencia dels homes y de las cosas pera comprendre lo que d' ells pot esperarse ara, després y sempre.

P. K.

O discurs pronunciat dilluns pel diputat republicà Sr. Azcárate, á propòsit de las eleccions de Madrid, vá produhir un efecte colossal. Es impossible desenmascarar als monárquichs ab má mes segura é implacable. Lo procés de las sévas corrupcions queda format. Al país li toca donar la sentència.

—Si callessim davant de aquestes escándols—deva l' eminent orador—seria precis posar á la porta del Parlament un rétol que dignés:—«Esta casa se alquila.»

Las conseqüencias de aquest discurs sigueren las de haver obligat á n' en Sagas'a á recitar un monólech oposicionista de camama que li signé agrahit pel Mónstruo, á pesar dels bolets que vá mesurarli 'l jefe fusionista. May s' ha vist major humiliació per part de un home tan orgullós. May s' ha vist tampoch un exemple semblant de inconsistencia política. Per sostenirse los dos partits de la restauració 's venhen obligats á representar la farsa més repugnant.

En vista de lo que passa 'm sembla qu' estém abocats á grans aconteixements. Es impossible que tot aixó duri. Los que mes han treballat per ferho durar han acabat per ferse fástich á sí mateixos.

Cada vegada que al govern se li tiran á sobre ab motiu dels monstruosos escándols electorals, s' aixeca un ministre ó altre y diu:

—Aquesta classe de debats no son propis de un Congrés: son actes de Convenció.

Apelant á aquesta manganilla pretén lo govern eximirse de tota responsabilitat. Lo sistema no pot ser mes cómodo. Al cometre las majors iniquitats no ha de haverhi per ell cap reparo; mes al tractar de discutirlas, de posarlas en clar, perque cada qual reculi 'ls fruits del descrédit ó del mérit á que s' ha fet acreedor, surten los escrúpuls de monja, com si 'ls homes de la restauració no haguessen romput may cap plat ni cap tupí electoral.

Ab l' audacia per principi y l' hipocresia per postres, viuhen, prosperan y s' engreixan.

Llegeixo:

«Se hace ascender á la suma de 300,000 pesos el importe de las contribuciones que ha impuesto José Maceo en la gran Antilla.»

Unint 300,000 que 'n cobra ab els que li donarán, al final de la campanya sabrém en conjunt quants fan.

La suma que s' envia á Cuba ascendeix á 50 milions de pessetas.

Ab una cantitat tan enorme n' hi ha prou per omplir una zanja, y hasta si tan m' apuran un zanjón y tot.

La minoria republicana está fent en lo Congrés una campanya brillantissima. Si la premsa entregada á las fruslerias sense sustancia no estigués tan distreta y dongués compte circumstanciada de tot lo que al país interessa, cuidaria de reproduhir los magnífichs discursos pronunciat per en Salmerón en contra dels pressupostos de la monarquia. Si alguna cosa sentim es que 'ns falti espay per extractarlos.

Un diputat catalá, 'l Sr. Lostau, ha parlat també posant de relleu la fermesa de las sévas conviccions y la energia ab que sab defensarlas, deixant als monárquichs sense defensa.

Aquesta campanya enalteix en gran manera als que la realisan, tant mes quan se l' emprenen á despit dels que no sembla sino que hajan tramit la corjura del silenci.

Ab lo noble esfor dels diputats de la minoria republicana que ocupan lo seu lloch de honor, contrasta l' apatia de alguns altres que no 's mouhen de casa seva per dedicarse als seus negocis particulars. Aquestes negocis son molt respectables sens dupte; pero si tan desitj tenian de no sacrificarlos una mica per quin motiu havian de agabeliar tres actas?

Y no cal que s' excusin afirmant qu' ells son partidaris del retraiment, perque mentres deixan de anar al Congrés, á Barcelona actuan de diputats y assisteixen á reunions presididas nada menos que per en Durán y Bas. Aixó sens dupte ho fan en bé del país productor; pero ¿qué fan en cambi en bé del partit polítich que 'ls ha confiat la investidura?

L' altre dia deya un federal aquestas textuales paraulas:

—Si 'l Sr. Vallés y Ribot fes en lo parlament en defensa de las ideas republicanas, la meytat dels esforços que va fer á l' Audiencia de Barcelona en defensa de 'n Samuel Willié, ni tindria cap necessitat de perturbar al partit en abono de las sévas conveniencias particulars, ni aquest tindria cap motiu de mostrarse disgustat per la seva conducta avuy tan torpe y perturbadora, com injustificada.

Los japonesos han cedit á las exigencias de Fransa y Russia, renunciando á l' ocupació dels països del continent mes pròxims á las possessions del Imperi Moscovita y de la República francesa.

La lley dels forts.

En cambi s' apoderarán ab tota la frescura de la isla de Formosa, que s' troba á molt poca distancia de las Filipinas. Y de res han servit las reclamacions que ha fet Espanya per evitarho, ni l' haverse aliat el nostre govern ab las grans potencias.

Mentres lo Japó ballará ab la mes Formosa, á nosaltres ens toca ballar ab la mes Uetja.

La lley dels tontos!

Lo Sr. Lluñas que vé sufrint fa tres mesos presó preventiva pel delict de 'l escarni als dogmas del catolicisme, causa qual fallo definitiu depen en l' actualitat del Tribunal Suprem, ha dirigit un escrit á la Sala segona de nostra audiencia, demanant la llibertat provisional mitjansant fiança. Seria de desitjar que 'l Sr. Lluñas conseguís los seus propòsits perque no pogués dirse que aquí á Espanya als acusats per delictes de imprenta, que al fi y al cap son delictes de opinió, se 'ls coloca en situació mes desventajosa moltes vegadas que als acusats per delictes comuns.

CARTAS DE FORA.—Cardedeu.—A pesar de las tupinadas que han fet els nostres enemics, hem triunfat, puig ells sols han pogut treure un regidor y nosaltres tres. Y aixó que per una part probavan de corrompre als electors prometentlos diners y per altra 'ls amenassavan dihentlos que 'ls pendrian las terras qu' están cultivant. Pero no 'ls ha valgut res y la victoria ha sigut per nosaltres en la forma expresada.

Sant Andreu de Llevaneras.—En aquest poblet els sotas sostenen una especie de agencia de matrimonis. Tant es aixó que algún temps atrás varen donar las dimissorias á un jove promés formalment ab una noya, y ara n' hi han buscat un altre que no gosa á negarse tenintne ganas. ¿No valdria mes que aquestes fulanos s' abstinguessin de fer certs papers y aixís no donarian tant que dir?

Figaró.—Aquest any per falta de Vicari no va poder celebrarse la festa tradicional de Sant Isidro. En cambi si 'ls

Sants quedan tan mal servits, els nostres ensotanats aplican tota la seva activitat a las eleccions. Per cert qu' en las ultimas celebradas quan los electors acudiren a fer us del seu dret trobaren l' olla plena de candidaturas que ja no n' hi cabia ni una.—¿Miracle tenim?—deyan alguns—senyal de que s' han ficat de per mitj els capellans.

* * Masroig.—A un subjecte de Molá se li va reventar l' escopeta que portava al fer salva de despedida en honor del bisbe Rocamora; y l' mateix dia, a la retirada, després de haver acompanyat al bisbe fins a una de las Vilelles un vehi de Lloá, que 's diu Nofre, volent disparar l' últim tiro se li va reventar també la carrabina. Resultat: lo primer ha perdut dos dits; y l' últim tota la ma esquerra entera y verdadera. Si tots dos han quedat esgarrats, en cambi han rebut las benediccions episcopals, y váyase lo uno por lo otro.

Sortirà la senmana entrant

LO MÓN PER UN FORAT

HUMORADA EN VERS, PER
C. GUMÁ
Ilustrada per M. MOLINÉ
VALDRÁ DOS RALS

Preguem als corresponsals que no hajan fet lo pedido que l' fassin a la major brevetat, a fi de poguerlos servir ab prontitut.

¿QUÍ 'N TÉ LA CULPA?

«Por entre unas matas, seguido de perros...»

S' aixecan a Cuba partidas guerreras; los homes politichs del lance s' enteran, preguntan los móvils comparan las fetzas y allá, en plena Cámara comensan la gresca.

Parla un canovista: —Lo que ha encés la guerra es la extranya calma del senyor Calleja. Si ell en hora bona, com tothom li deya, hagués fet més ojo prenent providencias, y vigilant forsa la gent bullanguera, ara no 'ns veuriam ab aquestas penas.

—¿No es vritat!— replica un dels de la esquerra. La causa immediata del fet que 's lamenta son los grans abusos de la patuleya que vostés hi envian sempre que governan.

—¿No!—contesta en Cánovas. —¿Sí!—fa en Canalejas. —¿No!—Ls empleats nostres son tots bons subjectes. Los vostres ¡borrango! si que allá no deixan ni fullas als arbres, ni such a la terra, ni plata a las bosas, ni sanch a las venas.

—Lo qui te la culpa de tot a mi 'm sembla qu' es l' exemple péssim qu' en l' última guerra va donals'hi en Campos ab la pau aquella.

Lo qui sembla compas, després recull vendas. —¿Vaya unas xeringas! ¡Vés qué té que veure tot alló ab lo d' ara! La font de la guerra ¿sabéu hont se troba? En aquest projecte de boas reformas que heu votat.

—¿Pastera!— La culpa es del pollo, que 's pensa que América ha de sé una vinya per la seva trepa. —¿Ma culpa es de 'n Práxedes! —¿Es fals! De 'n Calleja. —¿De 'n Campos!

—¿De 'n Maura!

—¿Que no!

—¿Que sí!

—¿Fuera!—

Y en estas disputas, la insurrecció aumenta; las pobretas tropas comensan a rebre, los filibusteros fan lo que be 'ls sembla y lo qu' era broma va ja un xich de veras.

Quan los homes públichs saben lo que 's pescan,

y 'ls perills son graves y las cozes creman, no perden los dias promovent polémicas sobre si la culpa s' ha de da a Calleja, ó als amichs de 'n Cánovas ó al cego de Berga.

Corran tan com poden, treballan depressa, aixafan la vibora al moment de neixe, miran si en dos mesos acaban la guerra... y no fan la planxa de posá en escena lo cas de la fábula d' aquells conills célebres que van atraparlos no més per fe 'l bestia.

C. GUMÁ.

GUERRA, EXTERMINI... Y PIETAT

AQUÍ NO HA PASSAT RES

Comedia politica representada últimament a Madrid

ACTE PRIMER

ESESERAT pel fracás suferit en las eleccions municipals, en Silvela ensiburna a tres ó quatre fusionistas no menos empipats qu' ell, y juns, ab lo concurs dels republicans, que sempre están a la que salta, determinan aná al Congrès a armar bronquina. Plan de 'n Silvela: es diabólich.

—Per atacar al govern—din als conjurats—nosaltres som pochs... y bastant mal avinguts. Necessitem un cos d' exercit: ¿ahónt lo trobarem? En la majoria de 'n Sagasta. 'Ls hi tocarem l' amor propi, 'ls dirém que s' han deixat barlar pel govern; que 'n Cánovas els paga ab desayres los favors qu' ells li fan... y una de d'agas: ó 'ls fusionistas s' han tornat de terra d' escudellas, ó votan ab nosaltres y posém a don Anton en berlina. L' Azcarate promet la seva ajuda; tres sagastins fan jurament de estar picant de peus mentres enrahoñi en Cánovas, si es que s' atreixen a xistar. y l' complot queda sellat ab estretas de mans y abressadas.

ACTE SEGON

Som al Congrès. Totas las finestras son tancadas; pero corren *mals vents*. Los conjurats se fan l' ullet ab dissimulo; las filas conservadoras tremolan sense sapiguer la causa; entra l' ministre de Governació, en Silvela dona la senyal fent un xiulet y la tempestat reventa.

En los banchs silvelistas: —¿Lo govern ha falsificat las eleccions! ¡Abaix lo govern! En lo grupo republica: —¿En Cánovas ha adulterat lo sufragi! ¡Abaix en Cánovas! En varios punts de la majoria: —¿La situació ens ha enganyat! ¡Abaix la situació! Pausa molt llarga: ningú sab qué mes s' ha de fer. Uns conjurats se miran als altres, y una veu crida:—Bueno, ¿y ara, qué?

—¿A la censura! ¡A presentá 'l vot! ¡A volcá 'l banch blan! —contestan repentinament desde diferents llochs de la sala. Lo president, que desde l' dia avants ja estava enterat de tot lo que havia de succehir, fingeix admirablement un gesto de sorpresa y din posantse 'l barret: —¿S' alsa la sessió!

ACTE TERCER

En Sagasta a casa de 'n Cánovas. Don Antón ha enviat a buscar al jefe de la majoria y li manifesta 'ls seus temors. —Ja veu lo que passa. Los diputats que 'l segueixen a vosté, han mossegat l' am que en Silvela 'ls ha tirat, y ab l' escusa de que aixó de las eleccions ha sigut una farsa, volen buscar-me las pessigollas.

—¿Y bé!... —Desautorisils, fassils callar, dignils que no saben lo que 's pescan y que si s' atreixen a alsá 'l gallo... Don Práxedes se posa a riure. —¿Déu me 'n reguard d' usar ab ells semblant llenguatge! En lloch de calmarlos, seria com si 'ls fregués un bitxo pels nassos

—¿Y donchs! —¿Ah! Aquí de la trassa del home. ¿Confia en mi? —Incondicionalment. —¿Y per la seva part me promet que... —Siempre fiel hasta la muerte. —El feo malagueño...

ACTE QUART Y ÚLTIM

Al Congrès. La mateixa decoració del segon acte. Calor, efervescencia, rabia, ulls fora de las órbitas y personas fora de sí. En Sagasta demana la paraula. Espectació. —Senyors: lo govern ha procedit d' una manera salvatje... (Aplausos. En Cánovas se queda parat.) «Lo govern ha demostrat que per ell lo sufragi es lo mateix que jugar a cou-dinar» (Riallas y aplausos.) «Al atacar al ministeri, la majoria está en lo seu dret, (aplausos) més ben dit, compleix ab lo seu deber, (aplausos y vivas) perquè a una politica tan desatentada y provocadora com la del Sr. Cánovas, los liberals no hi poden respondre d' altra manera que ab la guerra, (aplausos) ¡ab l' extermini!... (aplausos fortissims) ¡¡¡ab la devastació!!!» (Aplausos estrepitosos y prolongats: la majoria rodeja al orador y li fa petons per tot arreu.)

En Sagasta continúa: —«La majoria té la vida del govern a la seva má; si vol pot matarlo, ofegar-lo, triturarlo...» (En Cánovas se belluga en lo banch blau ab visible disgust.) «La majoria sab que aquí 'ls verdaders amos som nosaltres (aplausos) y que si 'ns passés pel cap... (Moment d' ansietat suprema.)

«Pero nosaltres som personas compassivas, y com que ho som, perdoném al govern, li obrim los brassos, l' apretém contra 'l nostre pit... y retirém lo vot de censura... pensant ea ó pobres soldats que lluytan en la manigua cubana.»

(Dirigitse a la majoria:) —¿Veritat que 'l retiréu? LO PRESIDENT (avants que ningú contesta:) —Queda retirat. —¿Y aquí no ha passat res! (En Cánovas tira un petó a la francesa a D. Práxedes, y 'ls diputats se dispersan y se 'n van a casa, sense sapiguer a punt fixo quin paper han representat.)

OPINIÓ DE LA PREMSA: «La comedia ha resultat dolentissima, pero 'ls actors han estat admirables. May l' art cómic-polítich havia ratllat a tanta altura. Aixó es lo que ha salvat l' obra.» «Felicitém al Sr. Sagasta, al Sr. Cánovas y a la... empresa.» FANTÁSTICH.

ER assistir a la recepció de palacio, D. Anton va estrenar uniforme, cridant molt l' atenció de la gent desocupada, qu' en las manegas de la casaca s' hi hagués fet brodar los tres entorxats de capitá general.

Ha fet molt santament. ¡Y ara en Silvela que se 'ls espinyi! Lo mónstruo al adornarse ab los tres entorxats ha volgut demostrar qu' ell també es un príncep; pero no de la milicia.

En tot cas un príncep de la malicia. Sembla que 'n Javmet en lloch de desembarcar a Málaga conforme intentava ha anat a ferho a Gibraltar.

Sent aixís no será difícil qu' entri a Espanya. Pero venint de Gibraltar, de fixo que hi entrarà de contrabando.

L' Ajuntament de Tortosa ha acordat crear una galeria de tortosins ilustres, al objecte de instalarla en lo saló de sessions de las Casas Consistorials. ¿Saben ab quin retrato volen inaugurar la galeria? ¡Assombrinse! ¡Ab lo de 'n Bosch y Fustegueras! Per lo vist els regidors tortosins no tenen calma per esperar el judici de la posteritat. A Tortosa als homes ilustres els retratan de viu en viu.

—¿Per qué feu aixó?—vaig preguntar a un vehí de aqueila simpática població. Y 'm va respondre ab las següents textuals paraulas: —¿Guay!... Perque fent el retrato del Bosch ens eixirà mes barat. ¿Y no sab vosté perquè? Per ser un tortosi ilustre qu' ell mateix es porta l' oli.

A Solsona ja tenen prelat. La persona afavorida de la mitra solsonesa y ab los interessos dels 44,000 duros reunits per la població s' anomena Riu. Ja me l' imagino ab la rialla als llabis sobre tot a fi de mes, al firmar la nómina. Un mossen de missa y olla, deya:—Fillets de Deu: també riuria jó si 'm fessin bisbe!

A Ronda va celebrarse una pelegrinació ab motiu de las festas conmemorativas de la beatificació de un fray, anomenat Diego de Cádiz. A pesar del gran bombo que va ferse, en lloch de 8,000 personas que s' havia calculat que pendrian part en l' acte, ab prou feynas van anarhi un centenar, meytat mossens y meytat beatas. Los andalusos van entrant en caixa... per xó la llana allí va molt de baixa.

En Romero Robledo y l' seu Sancho Panxa Bosch y Fustegueras están sumament disgustats pel sesgo que han anat prenent los debats parlamentaris ab motiu de las eleccions de Madrid.

Per lo vist D. Antón tement ab rahó que podrian acabar de esbaltotar el galliner, ha tingut a bé receptorlos la mes rigurosa dieta oratoria, y naturalment las grans dosis de saliva que 's veuhen obligats a tragar per aque-t motiu, ha acabat per envenenarlos tota l' economia. Avuy están carregats com una bomba: si no'l s deixan esbravar, reventan.

En l' impossibilitat de fer discursos, remugan las més amargas queixas, prenent que 'l seu company el Gos Cayón els ha deixat poch menos que indefensos.

Y fins han amenassat ab presentar la dimissió. ¡Quina desgracia per Espanya si arribavan á dimi- tir lo caballer de la trista figura y 'l seu fidel escuder! Llavoras si que podriam dir que s' havia acabat per sempre lo género picaresch.

A l' última recepció de Palacio van assistirhi un número inmens de frares, de totes las ordres, inclusa l' ordre de anar á... fregir espárrechs.

Los homes de la cogulla son avuy els amos del auca, y el mes manso d' ells por dir imitant á D. Juan Tenorio:

«Yo á los palacios subi yo á las cabañas bajé y en todas partes pesqué, y pescando seguiré... hasta que 'm pesquin á mí.»

Després de lo que 'ns ha passat en l' extrem Orient deixant las grans potencias ab las quals estavam aliats l' isla de Formosa en poder dels japonesos á pesar de las reclamacions d' Espanya, será precis modificar la locució que diu:—Ems han enganyat com uns xinos.

En lo sucesiu s' haurá de dir:—Ems han enganyat com uns espanyols.

L' emprerit de 50 milions de pessetas que 'l go- bern se proposa contractar ab lo Banch d' Espanya, se calcula que al Tresor li costará 5 milions de gastos.

O sigui un deu per cent. ¡Alsa llops quina ganga! Los peixos grossos de la banca que s' engreixan ab las despullas del país, po- drán dir referintse á la insurrecció de Cuba: —Si aixó es guerra, ni may que hi haja pau.

Segons declaracions de 'n Cánovas la passada insur- recció cubana 's vá acabar no comprant, sino socor- rent als cabecillas.

¡Socorrent!... ¡Vaya una frase més socorreguda! Unicamente—segneix parlant D. Antón—se 'ls va concedir un socorro de 2,000 á 5,000 pessetas per barba.

¿Per tota la barba ó per cada pèl de la barba?

De totes maneres no té res d' extrany que á Cuba ahont actualment están tan abatudas las industrias del sucre y del tabaco, l' única industria que prospe- ra es la de las insurreccions.

Los insurrectes ¡saben de sobras els socorros que s' hi donan.

A no haver sigut aqueixos socorros, Espanya no 's trobaria avuy poch menos qu' en situació de tenir que implorar assistencia.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN L' NUMERO 1354

- 1.ª XARADA.—Vi-la no-va.
- 2.ª ANAGRAMA.—Pura.—Urpa
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Donas.—Nit d' aygua.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Portugal.
- 5.ª GEROGLIFICH.—Lo malalt que pren allarga.

Han endavinat totes las solucions los ciutadans Cintet Barre- ra y Cargol, R. Guarnida y Manelet del Fum; n' han endavi- nadas 4, Leon de Glizzana, E. Nomigra y Pere Carreras, 3, J. Torrents y 2 no més, G. F. etc. y Una Malaguenya.

XARADA

Jo que soch un pobre *Llatzer*, sense com vé ni com va per un diari aygualit me vaig veurer insultat. —Riurém—entre mi pensava un *dos-tres* anant pel Pareh. —Si trobo al qui aixó ha escrit la meva *dos* probará.— ¿Qué vaig dir? prompte me 'l veig contemplantse l' elefant, y creguin que 'm xocá molt veure *dos* trompas plegats. —Escolti, cóm s' ha permés maltractarme sens pietat, sens modos ni educació, y lo pitjor sens *total*? —*Quarta!*—me replicá al punt: vosté s' haurá equivocát, soch un jare de familia inofensiu....—Un cobart es vosté—jo li replico y 'l cutis no li desfaig perque 'm fá llástima veure aquest *hu*, que té en lo nas. Y sense esperar resposta girantli qua me 'n vaig compadintlo, perdonantlo y olvidant al *insensat*.

UN FABRICANT DE CALENDARIS.

TRENCA-CLOSCAS

LOLA ROS SAENS DE L. ESTELLA.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo titol de una sarsuela castellana.

I. DURÁN Y RIU.

CONVERSA

- ¿Ahont tens la dona que no te la veig, Eduart?
- Es al seu poble uns quants dias.
- ¿De quin poble es?
- Búsaho, qu' entre tú y jo ho havém dit ben clar.

A. FONT.

GEROGLIFICH

D

la font groga.

L' AYGUA

la font trobada.

NOY DE SANS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAE

Ciutadans M. Sanalp y P., A. Sabaté del Vendrell, C. Amat, Jolisar- rex (Solfani), Un jove de Sabadell, Miste: s de Castellá, M. Carrancá, P. de Reus, Pepita, Francisquet, Peret del Vendrell, y Filiberta Pol- viany:—Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa.

Ciutadans Peret del Cafe, Cintet Brun, M. Planas y P., Pelotari, Gon- nella Poélich, F. O. F., Bohigas y Fortuny, Soch de Bagá, Barliqui- Barloqui, Cintet Barrera y Cargol, Pep de las Andróminas, Un Calcu- lista, I. de Carretó, y Pau de l' olia:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá Aguilera: Alguna cosa s' aprofitará.—Joan Forasté: Está bé y 'l publicarém.—P. Torrabadella Segura: Va bastant bé,—Antonet del Corral: Lo sonet no 'ns agrada hi ha par: ulas imp. opias y es incorrec- te: l' altre está millor.—J. M. do Quevedo Enterats.—J. Negre y Far- gola: Dispensi: no varem tenir ocasió de assistirhi.—P. P. T.: Está bé: ho publicarém.—J. Sala y Amigó: Idem idem.—J. Sunab: La Carta tipo-gráfica no 'ns va: l' assumpto ja está agotat: l' altra poesia está mil- lor; pero no l' hem rebuda tota hi falta 'l final.

OBRA NUEVA

EL PARTIDO REPUBLICANO

EN ESPAÑA

IMPRESIONES POLÍTICAS

por D. Arturo Vinardell Roig

Un tomo 8.º Ptas. 1.

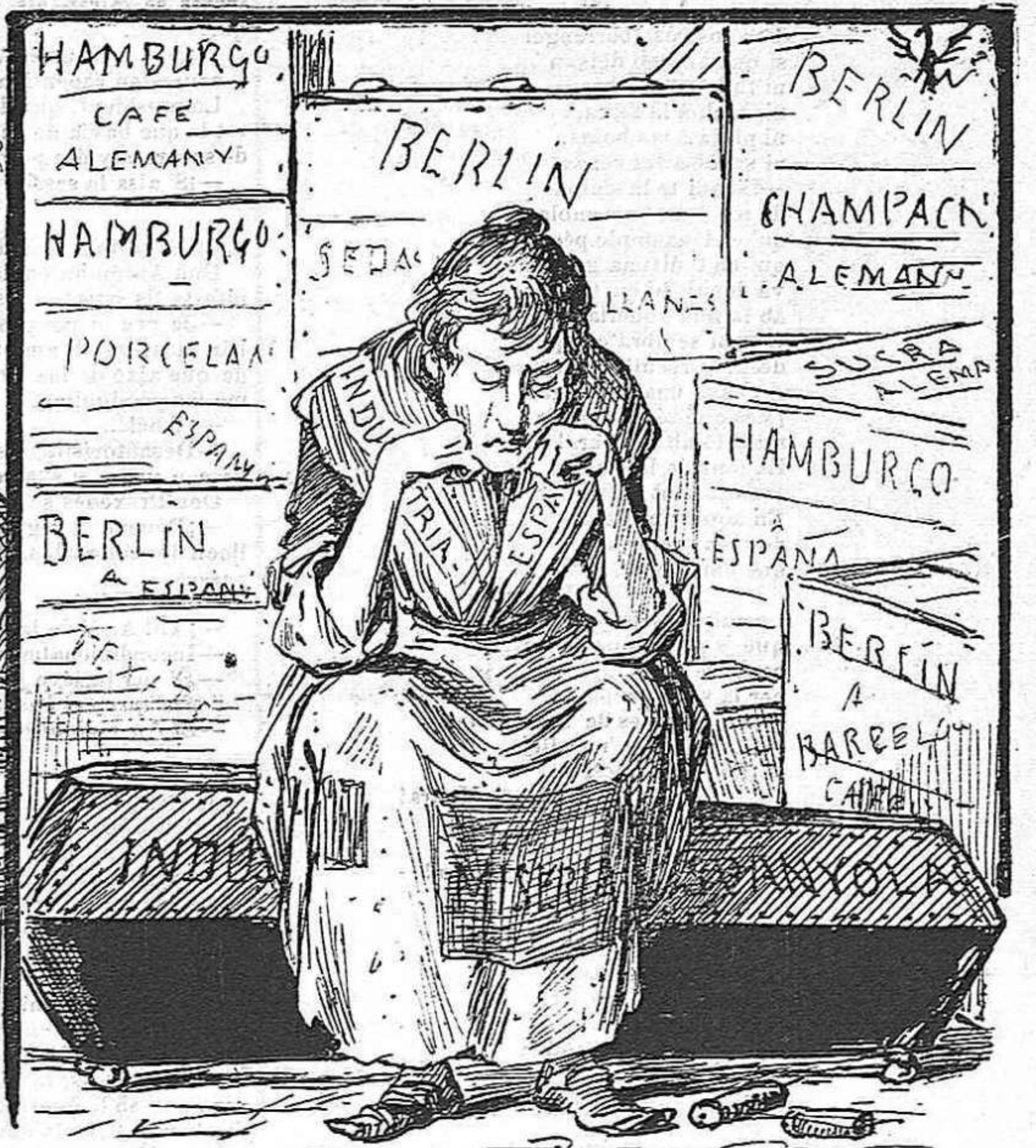
LOPEZ, Editor.—Rambia del Centro 20

A López Robert impresor: Asalto 63.—BARCELONA

COMPROMISOS CONSERVADORES

Segons dinhen de Madrid los homes que avuy ens manan ja han posat fil á la agulla pel tractat ab Alemania.

Si 'l tractat se realisa ja sabém los resultats: l' envenenament del poble y l' Industria á ca 'n Pistrans.